

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 58/03

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 26. februára 2003 predbežne prerokoval sťažnosť M. O., bytom M., ktorou namieta porušenie svojho práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v znení protokolu č. 11 rozsudkami Krajského súdu v Prešove č. k. 1 Co 110/02-103, 1 Co 466/02 z 28. novembra 2002 a 1 Co 238/98-71 zo 16. decembra 1998, a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosť M. O. v časti namietajúcej porušenie jej práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v znení protokolu č. 11 rozsudkom Krajského súdu v Prešove č. k. 1 Co 238/98-71 zo 16. decembra 1998 **o d m i e t a** ako podanú oneskorene.

2. Sťažnosť M. O. vo zvyšnej časti **o d m i e t a** pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky na jej prerokovanie.

O d ô v o d n e n i e :

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 13. februára 2003 doručená sťažnosť M. O., bytom M., (ďalej len „navrhovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Protokolu k Dohovoru o ochrane

ľudských práv a základných slobôd v znení protokolu č. 11 (ďalej len „protokol“) rozsudkami Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) č. k. 1 Co 110/02-103, 1 Co 466/02 z 28. novembra 2002 a 1 Co 238/98-71 zo 16. decembra 1998. Porušenie svojho práva vidí navrhovateľka v nesprávnosti uvedených rozhodnutí krajského súdu, ktorú podrobne vysvetľuje a zvlášť poukazuje na ich rozpor s čl. 1 protokolu. Navrhovateľka sa domáha zrušenia napadnutých rozhodnutí (resp. ich častí) a žiada ústavný súd, aby uložil Slovenskej republike povinnosť poskytnúť jej náhradu za majetok, ktorý bol jej právnomu predchodcovi skonfiškovaný v päťdesiatych rokoch.

V záhlaví sťažnosti sú ako sťažovatelia uvedení okrem navrhovateľky aj M. B., bytom P., A. K., bytom V., T. M., bytom P., (v ďalšom iba „oprávnené osoby“). Sťažnosť podpísala len navrhovateľka. Preto ústavný súd koná len s ňou, a nie aj s ďalšími uvedenými osobami, ktoré neprejavili osobne svojím podpisom vôľu podať ústavnému súdu sťažnosť podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“).

Text sťažnosti obsahuje i tvrdenie o priet'ahoch v konaní, ktoré sa však nepremietlo do návrhu výroku (petitu) sťažnosti. Preto ho ústavný súd pokladá za súčasť argumentácie navrhovateľky, o ktorej nerozhoduje.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje ústavný súd o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd, čo v spojení s § 53 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) znamená, že ak navrhovateľ má alebo v minulosti mal a nevyužil možnosť domáhať sa ochrany svojich práv, ktorých porušenie namieta pred ústavným súdom, aj pred všeobecným súdom, tak je právomoc ústavného súdu na prerokovanie jeho sťažnosti vylúčená.

Podľa § 238 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. Rozsudok krajského súdu (resp. jeho časť) č. k. 1 Co 110/02-103, 1 Co 466/02 z 28. novembra 2002, ktorým bolo podľa navrhovateľky porušené jej právo, je rozsudkom odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej, a teda voči nemu je alebo aspoň v minulosti bolo prípustné dovolanie, čo vylučuje právomoc ústavného súdu na jeho prerokovanie.

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde možno sťažnosť podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, teda i rozsudku. Rozsudok krajského súdu č. k. 1 Co 238/98-71 zo 16. decembra 1998 bol prijatý oveľa skôr ako dva mesiace pred 13. februárom 2003, keď bola sťažnosť osobne podaná ústavnému súdu. Preto je sťažnosť v časti týkajúcej sa tohto rozsudku podaná oneskorene.

Nedostatok právomoci na prerokovanie sťažnosti a oneskorené podanie sú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde dôvodmi, pre ktoré musí ústavný súd odmietnuť sťažnosť v rámci predbežného prerokovania.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. februára 2003

